

ABIS (o parafrizare a poeziei

Andreionthepoetry

ABIS

(o parafrizare a poeziei „PRĂPASTIE” de Octavian Goga)

Ședeam la masă cu o sticlă ca globul unei ghicitoare,
Vădind-o de adânci secrete când îi sorbeam dulcea licoare
Și ochii, tot mai plini de ceață, priveau din ce în ce mai clară
Imaginea de pretutindeni - și dinlăuntru-mi, și de-afară.
Vedeam o lume centrifugă cum ne-ncetat se risipește,
Iar eu mă risipeam într-ânsa la fel ca ea de nebunește.
Simțeam în inima-mi cum bate inima ei, cu puls haotic
Îndreptățit chiar de-a ei soartă ce-i râde-n față răs nevrotic.
O lume care nu te lasă să mai privești spre bolta-naltă,
Ci mulțumirea ta să fie că nu te-afunzi cumva-n vreo baltă,
O lume cu-ale ei repere, fără de care nu se poate,
Iar tu, pribeag pe-a ei cărare, traiești și mori doar dând din coate.
Înțelepciunea ei te-nvață aproape tot ce vrei să știi:
În ea găsești Arta și Știința - dar nu și cum să poți iubi.
Iubirea e din alte sfere, nu erudiții ți-o arată.
... Aș da pe-un dram, doar, de iubire, învățătura lumii toată...!

În transa ce-și țesea urzeala în mine ca o arahnidă,
Păzindu-mă să nu fiu liber, dându-mi impresia, perfidă,
Că-abia în sânu-i se găsește adevărata libertate,
Păși încet, venind spre mine parcă din altă realitate,
Un bătrânel cu chip de tânăr și cu privire ancestrală
Ce aducea doar liniștire, ca aurora boreală.
Când l-am văzut, simțirea-mi toată se înfioră de-o amintire
Ce nu știam de unde vine - mă răscolea ca o iubire.
Iar el mi-a spus atunci pe nume... Și-ndată lacrimi pe obraz
Mă năpădiră ca un fluviu ce rupe-al inimii zăgaz.
Când începu el să vorbească, parcă vorbea a mea conștiință,
Iar spusele-i mângâietoare n-aveau nevoie de vreo știință.
A început, cu glasul molcom, să-mi povestească despre mine
Atâtea lucruri minunate ce le uitasem - ce rușine...
Mi-a spus de Tata, că m-așteaptă s-apuc pe drumul către casă,
Că vrea să vadă cum Cuvântu-I îmi e învățătură-aleasă,
Și nu ce lumea îmi oferă. Mi-a spus că pot trăi în lume,
Dar nu după a lumii lege, ci după Legea Lui anume,
Că pot cunoaște Adevărul dacă respect a Lui poruncă.
Vorbea bătrânel cu chip tânăr, și vorba-i îmi părea o stâncă
Ce cu putere minunată lucra în mine neclintită
Ca zborul lin al unui vultur ce parcă nu dă din aripă.
Și-apoi mă întrebă în șoaptă, asurzitor de înțeleasă:

„Ești dornic, fiu iubit de Tatăl, să te întorci vreodată-Acasă...?”

Privea în suflet bătrânelul și nu aveam cum mă ascunde -
Nici nu voiam, mă simțeam bine să știu că-n inimă-mi pătrunde.
Un Duh din veșnicie, parcă, se așternea-n a mea făptură
Și-atunci simțeam cum mă cuprinde o dragoste fără măsură.
Vedeam pe cer cum se-nfioară de-așa trăire, chiar și luna,
Iar stelele, de prin neanturi, de mine se mirau întruna;
Toate manualele de știință și toate cărțile de artă
Și-ar fi dorit acum, prin rafturi, cu mine dragostea să-mpartă.

*

După un timp, plecă bătrânul, iar eu cătam în urma lui;
Văzând cum urcă munți spre Ceruri, parcă voiam și eu să-i sui...
Mergea cum zboară porumbelul ce-a fost trimis cu vreo scrisoare,
Iar eu, de-acum, că e un înger puteam să fac oricând prinsoare.
Și-așa de lesne urca drumul ce-mi arătase către casă,
C-aprinse dorul sfânt în mine, ce și acuma mă apasă...
Bătrâne drag, ce freamăt dulce cuvântul tău vru să-mi dezlege?
Jindul de Vatra Părintească mi-i mai presus de orice lege.

Un vânt venit de nicăierea mă răscoli ușor prin plete
Și-atunci, cu firea mea plăpândă, lăsa un gând să mă îmbete:
Că-n suflet eu am două laturi, și între ele un abis,
Și-o luptă port adânc în mine să țin mereu un pod deschis
Ca-n lumea asta păcătoasă să pot trăi ne-mpovărat,
Fiindcă-i plăcută pentru simțuri și nu e om fără păcat.
Cu arme multe și tăioase eu lupt de-o parte și de-ailaltă,
Purtând victorii de o clipă în ființa-mi joasă și-n cea-naltă,
Lăsându-mă rănit pe fronturi ce se deschid fără oprire
Și oscilând, precum o frunză, între-a fi mort și nemurire.
Și două glasuri, din străfunduri și din Înalt, mă strigă tare,
Cercând deodată să mă facă doar unuia să-i dau crezare:
„ - Tu ești de-aici, din astă lume. Nu vezi că toate-s minunate?
Aici sunt munci, dar și câștiguri, și sărăcie, și palate.
E-o lume dreaptă, rațională - nu asta-nveți în școli, gândirea?
Tânjește dar, cu lumea toată, dorește-ți ce vrea omenirea.
Numai aici ai libertate, aici doar poți să faci ce-ți place.
Când mori te-oprești din degustare, deci fă acum câte poți face,
Nu te gândi la ce e după! Ce să mai fie? Nu-i nimic.
Nu pierde timpul, prinde clipa, ascultă bine ce îți zic!”
„ - Eu ți-amintesc că ești aicea vremelnice, dar a ta făptură
E veșnică într-altă lume - întoarce-o-acolo, fă-o pură
Și n-o lăsa să se-ntineze de al păcatelor noroi -
Ești fiu de Împărat și-acasă ai doar din cele mai de soi!
Demult, au fost făcute toate ca fiecărui să vorbească,
În astă lume decăzută, de dragostea împărătească

Ce are Tatăl pentru fiii ce-acum plecați sunt de acasă,
Pe care, dacă au credință, El nicio clipă nu îi lasă.”

Părea că smulg bucăți din mine aceste glasuri, să mă rupă,
Și că-n războiul ce îl poartă doar eu am să cedez în luptă.
Privind în zarea-ndepărtată, deodată mi-am adus aminte
De drumul ce-l urca bătrânul și de-ale lui blânde cuvinte:
„De vrei s-ajungi cu Mine-n Ceruri, drumul acesta să îl sui!
Ești doar în lume, nu din lume - tu aparții doar Tatălui!”